



PARAULES DE VIDA

Jornada Mundial del Malalt

El dia 11 de febrer, festivitat de la Mare de Déu de Lourdes, se celebra en tota l'Església la Jornada Mundial del Malalt. En la catedral celebrarem l'Eucaristia amb els malalts i les seues famílies el diumenge 17, preparada per l'Hospitalitat diocesana de Nostra Senyora de Lourdes. Aquesta jornada no ens hauria de deixar indiferents a ningú perquè la malaltia és una realitat que forma part de la nostra vida, bé perquè ens afecta personalment o perquè toca a persones properes a nosaltres, com poden ser familiars, amics o simplement coneguts. Quan passem per l'experiència de la malaltia o ens arriba notícia que una persona coneguda està passant per una situació difícil, no podem quedar-nos insensibles al seu sofriment.

La malaltia, especialment quan revesteix una certa gravetat i el futur és incert, és el moment en el qual l'ésser humà experimenta d'una manera més radical la seua pobresa i, per això, quan més necessitat està de ser atès, escoltat i acompanyat. En la tradició cristiana visitar i cuidar els malalts és una de les obres de misericòrdia que està a l'abast de tots: l'única cosa que es necessita és temps i superar la temptació de la comoditat o la temor que ens pot provocar la trobada amb el malalt o amb els seus familiars.

Quan ens acostem als textos evangèlics, una de les coses que salta a la vista en primer lloc és



la proximitat del Senyor als malalts. La malaltia era per a Jesús un dels àmbits privilegiats per manifestar la misericòrdia i l'amor del Pare envers la humanitat, i també una ocasió per a visibilitzar la salvació que Ell oferia als homes, que no té únicament una dimensió espiritual sinó que abasta la persona humana en tot el seu ésser: els miracles que Jesús feia no eren la salvació plena, eren signes del Regne de Déu que ha arribat al nostre món en la seua persona, les seues paraules i les seues accions, un Regne que vol abastar plenament a tots els homes.

Per això la pastoral amb els malalts i amb les seues famílies hauria de ser un aspecte fonamen-

tal en la vida de les nostres parròquies. Davant la gran quantitat d'àmbits que integren la missió de l'Església i la urgència que tenen molts assumptes, correm el perill de desatendre pastoralment els malalts, una temptació en la qual no hauríem de caure.

En el seu missatge per a la jornada d'enguany, el papa Francesc ens convida a reflexionar sobre unes paraules del Senyor, que són la norma fonamental de la vida pastoral de l'Església: «*Debades ho heu rebut; doneu-ho també debades*» (Mt 10,8). La gratuïtat, és a dir, no actuar per interessos ni cercant el propi benefici; no cercar resultats immediats en les nostres iniciatives; estar prop de qui més ho necessita

i no sols dels «meus»; anar més enllà d'allò al que estem obligats, donant-nos d'aquesta manera a nosaltres mateixos i posant el cor en el que fem intentant que la gràcia del Senyor arribe als altres, és el que manifesta l'autenticitat de la nostra acció evangelitzadora. Aquesta gratuïtat es verifica sobretot en la proximitat als malalts i a les seues famílies. Una Església que s'oblida del sofriment ha oblidat la llei fonamental que fa autèntica l'evangelització.

Amb la meua benedicció i afecte.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

L'experiència personal de la fe

El fragment evangèlic de Lluç que llegim avui subratlla la missió evangelitzadora de l'Església: «Jesús digué a Simó: No tinguis por: des d'ara seràs pescador d'homes». I també avui llegim en la segona lectura com Pau resumeix la realització d'aquesta missió per l'anunci de la mort i la resurrecció salvadores de Jesús. L'anunci de l'Església intenta promoure la fe dels oients. Aquest binomi «missió-fe» no és un fet automàtic sinó que evoca el misteri de cada persona, tant del qui predica l'anunci com del qui el rep. Per una banda, la missió no és un simple encàrrec que es porta a la pràctica de manera quasi professional. Pere i els apòstols no van començar a realitzar la

missió de Jesús sinó després de la Pentecosta, és a dir, després de la seva il·luminació interior i adhesió plena al Senyor, obra de l'Esperit. I Pau ho va fer després de la seva conversió personal al Senyor Ressuscitat. Aquest és el desafiament constant de l'Església. La seva missió no es pot reduir a l'anunci professional d'una fórmula ben apresada, sinó que suposa una experiència personal de la llum de l'Evangeli per part dels predicadors. És el que l'evangelista Joan resumeix quan descriu el procés del «deixeble estimat» el dia de la resurrecció del Senyor, quan arriba al sepulcre i el troba buit: «Veí i cregué» (Jo 20,8). I això subratlla en la primera carta: «Us anunciem allò que

hem sentit, que hem vist amb els nostres ulls, que hem contemplat, que hem tocat amb les nostres mans» (1Jo 1,1).

I és també aquest el pas personal dels qui escolten l'anunci de l'Església. El predicador només pot acompanyar fins a la porta de l'experiència interior personal de cadascú, com va fer Felip amb Natanael: «Vine i ho veuràs» (Jo 1,46). Després hi ha l'enorme misteri de la fe de cada persona, amb el seu procés interior, amb la seva manera d'assumir el que viu i el que li arriba de fora, en un misteri que només Déu pot jutjar.

Mn. Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

PALABRAS DE VIDA

Jornada Mundial del Enfermo

El día 11 de febrero, festividad de la Virgen de Lourdes, se celebra en toda la Iglesia la Jornada Mundial del Enfermo. En la catedral celebraremos la Eucaristía con los enfermos y sus familias el domingo 17, preparada por la Hospitalidad diocesana de Nuestra Señora de Lourdes. Esta jornada no nos debería dejar indiferentes a nadie porque la enfermedad es una realidad que forma parte de nuestra vida, bien porque nos afecta personalmente o porque toca a personas cercanas a nosotros, como pueden ser familiares, amigos o simplemente conocidos. Cuando pasamos por la experiencia de la enfermedad o nos llega noticia de que una persona conocida está pasando por una situación difícil, no podemos quedarnos insensibles a su sufrimiento.

La enfermedad, especialmente cuando reviste una cierta gravedad y el futuro es incierto, es el momento en el que el ser humano experimenta de un modo más radical su pobreza y, por ello, cuando más necesitado está de ser atendido, escuchado y acompañado. En la tradición cristiana visitar y cuidar a los enfermos es una de las obras de misericordia que está al alcance de todos: lo único que se necesita es tiempo y superar la tentación de la comodidad o el temor que puede provocarnos el encuentro con el enfermo o con sus familiares.

Cuando nos acercamos a los textos evangélicos, una de las cosas que salta a la vista en primer lugar es la cercanía del Señor a los enfermos. La enfermedad era para Jesús uno de los ámbitos privilegiados para manifestar la misericordia y el amor del Padre hacia la humanidad, y también una ocasión para visibilizar la salvación que Él ofrecía a los hombres, que no tiene únicamente una dimensión espiritual, sino que alcanza a la persona humana en todo su ser: los milagros que Jesús hacía no eran la salvación plena, eran signos del Reino de Dios que ha llegado a nuestro mundo en su persona, sus palabras y sus acciones, un Reino que quiere alcanzar plenamente a todos los hombres.

Por ello la pastoral con los enfermos y con sus familias debería ser un aspecto fundamental en la vida de nuestras parroquias. Ante la gran cantidad de ámbitos que integran la misión de la Iglesia y la urgencia que tienen muchos asuntos, corremos el peligro de desatender pastoralmente a los enfermos, una tentación en la que no deberíamos caer.

En su mensaje para la jornada de este año, el papa Francisco nos invita a reflexionar sobre unas palabras del Señor, que son la norma fundamental de toda la vida pastoral de la Iglesia: «*Gratis habéis recibido; dad gratis*» (Mt 10,8). La gratuidad, es decir, no actuar por intereses ni buscando el propio beneficio; no buscar resultados inmediatos en nuestras iniciativas; estar cerca de quien más lo necesita y no sólo de los «míos»; ir más allá de aquello a lo que estamos obligados, dándonos de este modo a nosotros mismos y poniendo el corazón en aquello que hacemos intentando que la gracia del Señor alcance a los otros, es lo que manifiesta la autenticidad de nuestra acción evangelizadora. Esta gratuidad se verifica sobre todo en la cercanía a los enfermos y a sus familias. Una Iglesia que se olvida del sufrimiento ha olvidado la ley fundamental que hace auténtica la evangelización.

Con mi bendición y afecto.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

«Acompanyar en el discerniment»: Fòrum de la Pastoral Juvenil amb P. Guindulain SJ



La parròquia dels Dolors de Tortosa va obrir les seves portes el passat desembre a la celebració del Fòrum de la Pastoral Juvenil, on vam aprendre quin és el camí per a aconseguir decisions coherents, intel·ligents, equilibrades i apropiades i com ho hem de transmetre als joves i als no tan joves que acompanyem. L'equip de catequistes de joves de la parròquia va conduir la pregària de la jornada. Ens van ensenyar com pregunten a través de cançons que els presenten els nois. Tot i no ser lletres que s'han fet pensant en Crist, en podem treure un missatge cristià.

Vam tenir l'oportunitat d'escoltar el pare David Guindulain SJ. En la seva ponència va tractar sobre

l'acompanyament en el discerniment. Acompanyar és dir-li a l'altre que té un nom i ajudar-li a descobrir-lo. Perquè normalment la vocació la sabrem a través de la mediació dels altres. L'acompanyant ha de prendre consciència del rol que té respecte l'acompanyat i de la influència que puguin tenir en ell les seves experiències passades. Pot semblar-se a la persona que en aquell moment necessitaria l'altre: el seu germà gran, la iaia, un amic de la infantesa, etcètera. L'acompanyat també ens pot remetre a algú que ja coneixem.

L'acompanyant no tindrà sempre la solució. Pot ser que de vegades només es dediqui a escoltar. També necessita un acompanyant. A més a més, no podem oblidar que és un treball de tres i qui és més decisiu, l'Esperit Sant, esdevé invisible per a nosaltres. Acollir la vocació serà acollir que pugui passar allò que no només depèn de nosaltres. Vam aprendre a fer un examen de consciència, una mica exprés, essencial per a revisar en quins moments del dia donem glòria a Déu i en quins no tant. També per a prendre decisions importants. Acompanyar és ajudar a ser. És una relació de més de dos, que fan una aliança per a descobrir el que l'altre és.

Maria Y. Llarch

Exercicis espirituals per a matrimonis

El Seminari Diocesà va acollir al desembre els exercicis espirituals per a matrimonis. Aquest any van ser predicats per Mn. Javier Vilanova, rector del nostre Seminari i del Seminari Interdiocesà de Barcelona. Van participar-hi un total de vuit parelles. Alguns van venir amb els més petits de casa, que van tenir altres activitats. El divendres es va començar amb les Vespres i el sopar i, després, la primera xerrada. El dissabte, enmig d'un clima de silenci, van continuar el treball amb més xerrades, treball individual i també el testimoni de Mn. Jesús Cid, diaca permanent. A la nit, es va participar de la Vigília de Pregària per les Vocacions, que es fa cada dissabte al Seminari. Diumenge després de celebrar l'Eucaristia i dinar, es va acabar l'experiència, que els mateixos matrimonis van valorar positi-



vament. Tant de bo el proper any siguin més els matrimonis que puguin participar-hi.

Mn. Joan Guerola
Delegat de Família

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

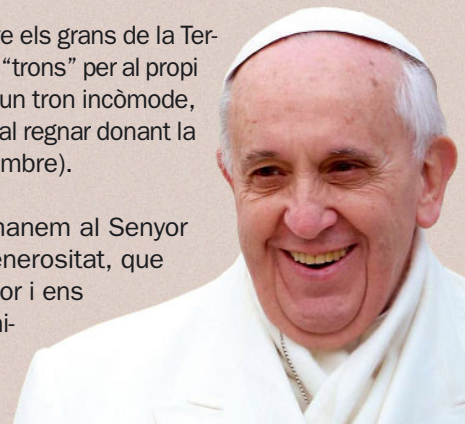


@Pontifex: «L'home i la dona porten en si mateixos la imatge de Déu i són objecte del seu amor infinit, sigui quina sigui la condició en la qual han estat cridats a l'existència» (23 de novembre).

@Pontifex: «Cap de nosaltres pot sobreviure sense misericòrdia, a tots ens cal el perdó» (24 de novembre).

@Pontifex: «Mentre els grans de la Terra es construeixen "trons" per al propi poder, Déu escull un tron incòmode, la creu, des del qual regnar donant la vida» (25 de novembre).

@Pontifex: «Demaneu al Senyor la gràcia de la generositat, que ens eixampla el cor i ens porta a la magnanimitat» (26 de novembre).



L'Hospitalitat Mare de Déu de Lourdes celebrà l'Eucaristia a la Residència diocesana Sant Miquel

L'Hospitalitat de Lourdes celebrà, el 15 de desembre, l'Eucaristia a la Residència diocesana Sant Miquel juntament amb els residents. És una trobada de pregària i de festa dins del temps d'Advent, com a preparació del Nadal. Van participar-hi el Sr. Francisco Gisbert, president de l'Hospitalitat, juntament amb altres membres i col·laboradors de la nostra diòcesi. I dintre dels col·laboradors cal destacar la presència d'un grup de joves que tant ajuden al llarg dels dies del pelegrinatge a Lourdes i en tots els actes que l'Hospitalitat organitza durant l'any. Un petit grup acompanyà amb guitarres els cants de l'Eucaristia.

Les lectures foren proclamades per dos residents, Mn. Jordi Centelles proclamà l'Evangelí i, entre altres coses, ens digué en l'homília que «la Mare de Déu és molt entrançable en



el nostre cor i sou els malalts els qui doneu sentit a l'Hospitalitat diocesana de Lourdes. Per això ens trobem com a família que va caminant i sobretot reflexionant al llarg de la seua vida». I va afegir: «En uns moments de silenci, demanem a la Mare de Déu de Lourdes saber ser feliços, per a intentar fer feliços els qui estan al nostre costat.»

Una resident va fer les pregàries i la celebració va finalitzar amb el cant de l'Ave Maria de Lourdes. Tot seguit es va passar a una sala, on els participants van compartir uns dolços nadalencs i begudes. Quina manera més bonica d'acompanyar els nostres ancians, compartint l'Eucaristia i la petita festa de després!

Una bona obra amarada de caritat envers els vellets, els malalts i els més desvalguts.

Maria Joana Querol

Recés d'Advent a l'arxiprestat Ribera d'Ebre-Priorat

L'església de Garcia va acollir, el dissabte 16 de desembre, el recés d'Advent de l'arxiprestat Ribera d'Ebre-Priorat.

Es va resar el rosari, es va fer una estoneta d'adoració i Mn. Rubén Garcia va parlar sobre la importància de l'Advent per al cristià. Va referir-se no d'un Déu que crea i es desentén del món, sinó d'un Déu que ve a salvar-nos i a redimir-nos. Ha vingut un cop, n'esperem una vinguda final i encara en trobem una tercera. Va explicar que en aquest temps en què vivim, Ell està amb nosaltres, s'ha quedat a la seva església. Si som amics de Jesús i volem el seu regne l'estarem es-

perant. Ell vol venir a la nostra vida i sempre té la iniciativa.

Es tracta de viure un Advent continu, esperant sempre que vingui el Senyor. Com diu el papa Benet XVI, és anar a l'encontre del Senyor. Per tant, hem de preparar la situació i preparar-nos.

Mn. Rubén també va parlar de Maria i del rosari. Maria va ser una arca de l'aliança, un temple, perquè va portar el Senyor dins. Ella és capaç d'explicar-nos com necessitem els edificis per a recollir la Paraula de Déu i així, a través de nosaltres, la Paraula pugui encarnar-se també avui.

Maria Y. Llarch



AGENDA

Del 11 al 12, Tortosa, Seminari, formació permanent del clergat.

Diumenge 17, Tortosa, Catedral, a les 11 h, Jornada Diocesana de l'Hospitalitat de Lourdes.



LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

11. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Gn 1,1-19 / Sl 103 / Mc 6,53-56]. Mare de Déu de Lourdes, apareguda a la cova de Massabielle (1858); sant Desideri, bisbe; santa Eloïsa, vg.; sant Benet d'Arnià, abat benedictí.

12. ■ Dimarts [Gn 1,20-2,4a / Sl 8 / Mc 7,1-13]. ■ **Sant Feliu de Llobregat**: santa Eulàlia, vg. i mr., també patrona de Barcelona i cotitular de la catedral; sant Gaudenç o Gaudenci, bisbe; sant Damià, soldat mr.; beat Reginald d'Orleans, prev. dominicà; beata Humbelina, viuda; beat Josep Olalla Valdès, rel.

13. ■ Dimecres [Gn 2,4b-9.15-17 / Sl 103 / Mc 7,14-23]. Sant Benigne, prev. i mr. (s. III); sant Gregori II, papa

(romà, 715-731); santa Maura, mr.; sant Gimer, bisbe; beat Jordà de Saxònia, prev. dominicà; beata Cristina d'Spoleto, vg. agustina.

14. □ Dijous [Fets 13,46-49 / Sl 116 / Lc 10,1-9]. Sant Ciril, monjo, i sant Metodi, bisbe, germans grecs (s. IX), evangelitzadors dels eslaus, copatrons d'Europa; sant Valentí, prevere romà i mr. (s. III); sant Antoni (Antoniet), mr.

15. ■ Divendres [Gn 3,1-8 / Sl 31 / Mc 7,31-37]. Sant Faustí i santa Jovita, germans mrs.; santa Geòrgia, verge; sant Claudi de la Colombière (†1682), prevere jesuïta; sant Joan Baptista de la Concepció, prevere trinitari.

16. ■ Dissabte [Gn 3,9-24 / Sl 89 / Mc 8,1-10]. Sant Onèsim, bisbe; santa Julià, vg. i mr.; beat Joan de Sant Domènec, mr.; beat Simó de Càscia, prev. agustinià; sant Porfiri, mr. (309) a l'Àsia Menor; beat Josep Allamano, prev.; sant Pere de Castelnau, monjo cistercenc i mr.; beat Nicolau Pàglia, prev.

17. ■ Diumenge vinent, VI de durant l'any (litúrgia de les hores: 2a setmana) [Jr 17,5-8 / Sl 1 / 1Co 15,12.16-20 / Lc 6,17.20-26]. Sant Aleix de Falconieri (†1310) i els altres 6 florentins fundadors dels Servents de Maria o servites (1304, OSM). Sant Ròmul, mr. (302); sant Silví, bisbe.

Diumenge V de durant l'any (C)

COMENTARI

Cridats a ser apòstols



Una de les primeres tasques de Jesús va ser rodejar-se d'un grup de companys que compartissin amb ell la missió i fossin després els continuadors de la seva obra.

Veiem a l'evangeli la crida de Simó (de Pere). Abans hi ha la pesca extraordinària. Jesús li diu: *Caleu les xarxes per pescar*. Però ell pescador expert no ho veu clar: *Mestre, ens hem escarrasat tota la nit i no hem pescat res*. Però confia en el Mestre: *Ja que vós ho dieu calaré les xarxes*. El resultat supera en molt les seves expectatives: *Agafaren tant de peix que les xarxes s'esquinçaven*. El resultat deixa tan espaiat Pere que li diu a Jesús: *Senyor, allunyeu-vos de mi, que soc un pecador*. Sent la seva indignitat. El mateix passa a Jaume i Joan. Però a tots ells els diu Jesús: *No tinguis por: seràs pescador d'homes*. I l'evangeli acaba dient: *Ho deixaren tot i se n'anaren amb ell*. Ser pescadors d'homes vol dir és fer-se deixebles i predicadors del Regne de Jesús, atansar i fer que els homes entrin en el Regne de Déu. Aquesta és la tasca de tot apòstol.

La primera lectura ens porta la crida del profeta Isaïes. També se sent pecador: *Ai de mi, no podré parlar! Soc un home de llavis impurs*. Però Déu mateix el purifica: *Un dels serafins volà cap a mi duent amb uns molls una brasa que havia pres de l'altar. Això ha tocat els llavis; ja ha desaparegut la teva culpa, el teu pecat ja ha estat esborrat*. Llavors el mateix profeta s'ofereix a ser el portador del missatge de Déu: *Aquí em teniu: envieu-m'hi*.

Sant Pau ens recorda la Bona Nova de la nostra fe: *Crist va morir pels nostres pecats, va ser sepultat i el tercer dia ressuscità. Per ella obtenim la salvació*. Ser cristià vol dir creure i viure d'acord amb aquesta Bona Nova. Tots som cridats per Déu a ser apòstols, a fer arribar a tothom aquest «Evangeli», aquesta Bona Nova perquè tothom pugui entrar en el Regne de Déu i ser salvat. Conscients de la nostra indignitat però conscients també que és Déu mateix qui ens hi envia.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 6,1-2a.3-8)

L'any que morí el rei Ozies vaig veure el Senyor assegut en un tron alt i prominent. Els plecs del seu mantell omplien el temple. L'assistien, drets, uns serafins que cridaven l'un a l'altre: «Sant, sant, sant és el Senyor de l'univers, tota la terra és plena de la seva glòria.» Aquell crit feia estremir els muntants de les portes i l'edifici s'omplia de fum. Jo vaig dir: «Ai de mi, no podré parlar! Jo que soc un home de llavis impurs i visc enmig d'un poble de llavis impurs, he vist amb els meus ulls el rei, el Senyor de l'univers.» Llavors un dels serafins volà cap a mi duent amb uns molls una brasa que havia pres de l'altar. Em tocà els llavis amb aquella brasa i em digué: «Això t'ha tocat els llavis: ja ha desaparegut la teva culpa, el teu pecat ja ha estat esborrat.» Després vaig sentir la veu del Senyor que deia: «Qui enviaré? Qui ens hi anirà?» Jo vaig respondre: «Aquí em teniu: envieu-m'hi.»

► Salm responsorial (137)

R. *Us vull cantar a la presència dels àngels, Senyor.*

► Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 15,1-11) (Versió abreujada)

Germans, primer de tot us vaig transmetre el mateix ensenyament que jo mateix havia rebut, és a dir, que Crist, com deien ja les Escripures, morí pels nostres pecats, que fou sepultat i que al tercer dia, com deien ja les Escripures, ressuscità. Que després s'aparegué a Quefes i després als dotze. Després s'aparegué a més de cinc-cents germans a la vegada; molts d'aquests encara viuen, però alguns ja són morts. Després s'aparegué a Jaume, i més tard a tots els apòstols. Finalment, el darrer de tots, com un que neix fora de temps, se m'aparegué fins i tot a mi. Tant si soc jo com si són ells, això és el que vosaltres heu cregut.

► Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 5,1-11)

En una ocasió la gent s'aglomerava sobre Jesús per escoltar la paraula de Déu.

Ell, que es trobava vora l'estany de Genesaret, veié dues barques a la platja. Els pescadors n'havien baixat i rentaven les xarxes. Pujà en una de les barques, que era de Simó, li demanà que l'apartés una mica de terra, s'assegué i ensenyava la gent de la barca estant. Quan acabà de parlar, digué a Simó: «Tira endins, i caleu les xarxes per pescar.» Simó li respongué: «Mestre, ens hi hem escarrasat tota la nit i no hem pescat res, però ja que vós ho dieu calaré les xarxes.»

Així que ho feren agafaren tant de peix que les xarxes s'esquinçaven. Llavors feren senyal als pescadors de l'altra barca que vinguessin a ajudar-los. Ells hi anaren, i ompliren tant les barques que quasi s'enfonsaven.

Simó Pere, en veure això, es llançà als genolls de Jesús i li deia: «Senyor, allunyeu-vos de mi, que soc un pecador.»

Ni ell ni cap dels qui anaven amb ell no se sabien avenir d'una pesca com aquella. Igual passà amb Jaume i Joan, fills de Zebedeu, que eren socis de Simó. Però Jesús digué a Simó: «No tinguis por: des d'ara seràs pescador d'homes.» Llavors tornaren a terra les barques, ho deixaren tot i se n'anaren amb ell.

► Lectura del libro de Isaías (Is 6,1-2a.3-8)

El año de la muerte del rey Ozías, vi al Señor sentado sobre un trono alto y excelso: la orla de su manto llenaba el templo. Junto a él estaban los serafines, y se gritaban uno a otro diciendo: «Santo, santo, santo es el Señor del universo, llena está la tierra de su gloria!» Temblaban las jambas y los umbrales al clamor de su voz, y el templo estaba lleno de humo. Yo dije: «¡Ay de mí, estoy perdido! Yo, hombre de labios impuros, que habito en medio de gente de labios impuros, he visto con mis ojos al Rey, Señor del universo». Uno de los seres de fuego voló hacia mí con un ascua en la mano, que había tomado del altar con unas tenazas; la aplicó a mi boca y me dijo: «Al tocar esto tus labios, ha desaparecido tu culpa, está perdonado tu pecado». Entonces escuché la voz del Señor, que decía: «¿A quién enviaré? ¿Y quién irá por nosotros?». Contesté: «Aquí estoy, mándame».

► Salmo responsorial (137)

R. *Delante de los ángeles tañeré para ti, Señor.*

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 15,1-11) (Versión abreviada)

Hermanos:

Yo os transmití en primer lugar, lo que también yo recibí: que Cristo murió por nuestros pecados según las Escrituras; y que fue sepultado y que resucitó al tercer día, según las Escrituras; y que se apareció a Cefas y más tarde a los Doce; después se apareció a más de quinientos hermanos juntos, la mayoría de los cuales vive todavía, otros han muerto; después se apareció a Santiago, más tarde a todos los apóstoles; por último, como a un aborto, se me apareció también a mí. Pues bien; tanto yo como ellos predicamos así, y así lo creísteis vosotros.

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 5,1-11)

En aquel tiempo, la gente se agolpaba en torno a Jesús para oír la palabra de Dios. Estando él de pie junto al lago de Genesaret, vio dos barcas que estaban en la orilla; los pescadores, que habían desembarcado, estaban lavando las redes. Subiendo a una de las barca, que era la de Simón, le pidió que la apartara un poco de tierra. Desde la barca, sentado, enseñaba a la gente. Cuando acabó de hablar, dijo a Simón: «Rema mar adentro, y echad vuestras redes para la pesca». Respondió Simón y dijo: «Maestro, hemos estado bregando toda la noche y no hemos recogido nada; pero, por tu palabra, echaré las redes». Y, puestos a la obra, hicieron una redada tan grande de peces que las redes comenzaban a reventarse. Entonces hicieron señas a los compañeros, que estaban en la otra barca para que vinieran a echarles una mano. Vinieron y llenaron las dos barcas, hasta el punto de que casi se hundían. Al ver esto, Simón Pedro se echó a los pies de Jesús diciendo: «Señor, apártate de mí, que soy un hombre pecador». Y es que el estupor se había apoderado de él y de los que estaban con él, por la redada de peces que habían recogido; y lo mismo les pasaba a Santiago y Juan, hijos de Zebedeo, que eran compañeros de Simón. Y Jesús dijo a Simón: «No temas; desde ahora serás pescador de hombres». Entonces sacaron las barcas a tierra y, dejándolo todo, lo siguieron.